

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobkyně: **Y. Y.**, zastoupené Mgr. Jekatěrinou Sochorovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Dlouhá 16, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2004, č. j. 11 Az 18/2004 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky advokátce Mgr. Jekatěrině Sochorové se přiznává odměna za zastupování ve výši 2150 Kč, která jí bude vyplacena do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 6. 2004 č. j. 11 Az 18/2004 – 21 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2004, č. j. OAM-3396/VL-10-P11-2000, kterým nebyl žalobkyni udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Současně zamítl žádost žalobkyně o ustanovení právního zástupce pro řízení.

V odůvodnění napadeného rozsudku dospěl soud stejně jako správní orgán k závěru, že stěžovatelka zemi neopustila z důvodů uvedených v zákonu o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů poté, co hodnotil důvody žádosti stěžovatelky spočívající v její ojedinělé účasti na mítinku, která zůstala bez potíží, v nakupování valut na černém trhu, které jí byly následně zabaveny a nedostatečné zdravotní péči v zemi původu. Soud rovněž neshledal žádná pochybení v řízení správního orgánu, zejména když stěžovatelka uváděla námitky pouze v obecné rovině a nijak je nespécifikovala. Uzavřel, že není naplněn žádný žalobní bod a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze včas kasační stížnost, již napadla výrok rozsudku, kterým byla žaloba proti rozhodnutí ze dne 12. 1. 2004 zamítnuta a stížní důvody vymezila ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítala, že Městský soud v Praze posoudil věc v rozporu se zákonem o azylu a vytkla vážná pochybení všech orgánů v řízení o udělení azylu. Navrhla zrušení napadeného rozsudku, vrácení věci k dalšímu řízení Městskému soudu v Praze a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť má reálnou obavu opustit ČR, protože v domovské zemi jí hrozí vážné nebezpečí z politických (blíže nespécifikovaných) důvodů. Požádala zároveň o ustanovení zástupce.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2004, č. j. 11 Az 18/2004 – 36, ustanovená zástupkyně Mgr. Jekatěrina Sochorová, aniž byla soudem vyzvána, podáním ze dne 25. 10. 2004 kasační stížnost doplnila námitkou, že správní spis nebyl k dispozici nejen v době po rozhodnutí soudu, ale ani v průběhu řízení před soudem, kdy stěžovatelka chtěla svou žalobu, jak v ní uvedla, doplnit. To označila za vadu řízení, která vedla k vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatelky v plném rozsahu vyhověl.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis a námitky vznesené v doplnění kasační stížnosti zástupkyní stěžovatelky ponechal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Z předloženého správního spisu, zejména z návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 10. 12. 2000 a z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 10. 12. 2003 Nejvyšší správní soud ve vztahu k souzené věci zejména zjistil, že stěžovatelka jako důvod opuštění země původu uváděla potíže spojené se svou ojedinělou účastí na mítinku a spočívající v tom, že v následném období policie pravděpodobně v souvislosti s tímto mítinkem hledala manžela v místě bydliště. Dále nesouhlasila s odebráním valut policií, které nakoupila na černém trhu, se stavem zdravotnictví a ekologie a nespravedlnostmi v zemi původu. Manžel vycestoval z vlasti několik dnů po mítinku, ona zcela bez problému poté, co získala peníze na cestu. Není a nikdy nebyla členskou žádné politické strany ani jiné organizace, návrat do vlasti vyloučila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především předesílá, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelce azyl udělen, nýbrž jeho úkolem je pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou v dané věci pouhým odkazem na ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d)

s. ř. s., které i po doplnění kasační stížnosti zástupkyní stěžovatelky v případě důvodů podle písmena a) až c) zůstaly bez jakéhokoliv tvrzení skutečností, v níž je naplnění těchto ustanovení spatřováno. Na tomto místě Nejvyšší správní soud předesílá, že je povinen zabývat se pouze řádně uplatněnými stížními důvody, jež jsou základní a nezbytnou náležitostí každé kasační stížnosti. Význam řádně uplatněných důvodů kasační stížnosti vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o kasační stížnosti ovládáno. Podle této zásady je Nejvyšší správní soud s určitými výjimkami vázán důvody kasační stížnosti a je oprávněn zkoumat zákonnost rozsudku krajského soudu pouze v rozsahu a z důvodu, jež stěžovatel ve své kasační stížnosti vymezil. Soud tudíž není oprávněn důvody, pro něž se stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu, za stěžovatele jakkoli dovozovat či doplňovat. Stížní důvod je třeba považovat za řádně uplatněný pouze tehdy, pokud kromě jeho nezbytné subsumce pod jedno z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., z něhož jsou taxativním způsobem podávány důvody, o něž lze kasační stížnost opřít, obsahuje i skutkové a právní tvrzení, které Nejvyššímu správnímu soudu umožní seznat, v čem konkrétně je pochybení krajského soudu spatřováno. Nejvyšší správní soud se proto v této věci nezabýval stížními důvody uvedenými v kasační stížnosti pod písmeny a), b), c).

Skutkové tvrzení v doplnění kasační stížnosti spočívající v tom, že soud při rozhodování o žalobě stěžovatelky nemohl vycházet z podkladů ve správním spise, protože tento nebyl součástí soudního spisu, lze subsumovat pod písm. d) ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Z dikce tohoto ustanovení a skutkových tvrzení v doplnění kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jiné vadě řízení před soudem. Při posuzování této stížní námítky Nejvyšší správní soud zjistil, že podle prezenčního razítka na č.l. 14 a pokynu soudce na č.l. 25 byl správní spis v předmětné věci součástí soudního spisu od 19. 4. 2004 do 10. 6. 2004, tudíž byl v průběhu řízení před soudem k dispozici. Neshledal proto tuto stížní námítku důvodnou.

Ze soudního spisu dále vyplývá, že stěžovatelka podala dne 3. 2. 2004 k Městskému soudu v Praze žalobu, v níž toliko obecně namítala porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, 5 a § 46 správního řádu a uvedla, že další důvody sdělí po seznámení se s celým obsahem spisového materiálu. Ze spisu však vyplynulo, že stěžovatelka žádné další důvody neuvedla a ani se nepokusila s obsahem soudního spisu seznámit, neboť se v něm nenachází záznam o tom, že by chtěla do spisu nahlédnout. Je třeba také dodat, že stěžovatelka se nesnažila účinně chránit svá práva a k věci se blíže vyjádřit, neboť souhlasila s vyřízením věci v souladu s § 51 s. ř. s. bez jednání. Nejvyšší správní soud proto nemohl ani této námítce přisvědčit.

Pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že „shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu“, která ale nijak nekonkretizovala, Nejvyšší správní soud přesto přezkoumal postup žalovaného správního orgánu a Městského soudu v Praze a neshledal, že by v průběhu řízení jakkoli pochybily. Naopak podle Nejvyššího správního soudu postupovaly v řízení v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud pouze na okraj věci s ohledem na svou ustálenou rozhodovací praxi konstatuje, že podstatou a smyslem azylového řízení je udělit azyl toliko za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Azylové zákonodárství České republiky přitom, a to v kontextu právních úprav azylu v jiných srovnatelně demokratických evropských zemích, vnímá právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před takovýmto pronásledováním. Ojedinelý krok směřující k uplatňování politických práv (v daném případě jedna tvrzená účast na demonstraci) nelze považovat za natolik intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího

v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak tvrzenou skutečnost, že manžela v místě bydliště bez uvedení důvodu hledali policisté, rovněž nelze bez dalšího považovat za skutečnost objektivně zakládající odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství stěžovatelka má, tak jak má na mysli § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem Městského soudu v Praze i žalovaného správního orgánu, že stěžovatelka neuvedla v průběhu azylového řízení žádné důvody, které by mohly být považovány za důvody pro udělení azylu.

Z důvodů shora uvedených Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovené zástupkyni stěžovatelky platí stát (§ 35 odst. 8 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2000 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 150 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. února 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

